

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 7 2016, nummers 180 – 205 dinsdag 21 februari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 10 20

Citeertitels JnB 2017, xxx

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Waterwet.....	12
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	16
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig.....	17
Belastingdienst-Toeslagen	17
Huisvesting	19
Meststoffenwet	21
Wegenverkeerswet	21
Wet bescherming persoonsgegevens	23
Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	24
Wet Luchtvaart.....	25
Wet openbaarheid van bestuur	26
Vreemdelingenrecht.....	26
Regulier.....	26
Asiel.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 180

Rechtbank Gelderland, 02-02-2017 (publ. 16-02-2017), Awb 16/1416

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nijmegen, verweerder.

Awb 2:14 lid 2, 6:11

KENNISGEVING van een beschikking. Bericht in de zin van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb.

Eiser voert voorts aan dat verweerder het primaire besluit niet op de juiste wijze openbaar heeft gemaakt. Het besluit is op de gemeentelijke website gepubliceerd en heeft gedurende de bezwarentermijn ter inzage gelegen in de Stadswinkel. Eiser heeft echter niet de beschikking over een computer zodat hij geen digitale publicaties kan bekijken en hij acht het ondoenlijk om iedere week naar de Stadswinkel te gaan om daar de ter inzage gelegde bekendmakingen te bekijken. Eiser betoogt dat de termijnoverschrijding voor het indienen van een bezwaarschrift daarom verschoonbaar is.

Ingevolge artikel 3.8 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) geeft het bevoegd gezag bij de toepassing van titel 4.1 van de Awb tevens onverwijld kennis van de aanvraag om een omgevingsvergunning in een of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen of op een andere geschikte wijze.

Ingevolge artikel 3.9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo beslist het bevoegd gezag op de aanvraag om een omgevingsvergunning binnen acht weken na de datum van ontvangst van de aanvraag. Tegelijkertijd met of zo spoedig mogelijk na de bekendmaking doet het mededeling van die beschikking op de wijze waarop het overeenkomstig artikel 3.8 kennis heeft gegeven van de aanvraag, (...).

Vast staat dat verweerder van het besluit kennis heeft gegeven door publicatie op de gemeentelijke website. Uit de parlementaire geschiedenis van de Wabo (Kamerstukken II 2006/07, 30844, 3, p. 124) kan worden afgeleid dat een 'andere geschikte wijze' van publicatie als bedoeld in artikel 3.8 van de Wabo ook publicatie via het internet kan zijn. Van het besluit is derhalve op een ingevolge de Wabo toegestane wijze kennis gegeven. De vervolgvraag is of artikel 2.14, tweede lid, van de Awb eraan in de weg staat dat kennisgeving van een beschikking als deze uitsluitend elektronisch geschiedt. Dit artikellid regelt dat, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald, de verzending van berichten die niet tot een of meer geadresseerden zijn gericht, niet uitsluitend elektronisch geschiedt.

De artikelen 2:13 tot en met 2:17 van de Awb zijn ingevoegd bij de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer, Stb. 2004, 214, en zijn in werking getreden op 1 juli 2004. Gelet op het feit dat de Wabo dateert van na 2004, kan uit de wetsgeschiedenis van het tweede lid van artikel 2:14 van de Awb niet worden afgeleid of dit artikellid ook van toepassing is op de mededeling van de beslissing op een aanvraag om een omgevingsvergunning, als bedoeld in artikel 3.9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Uit de jurisprudentie volgt wel dat artikel 2:14, tweede lid, van de Awb van toepassing is op de kennisgeving van een ontwerpbesluit, zoals bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb (zie de uitspraak van de Afdeling van 31 juli 2013, ECLI:RVS:2013:539). Wanneer een

omgevingsvergunning is voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb, dient van het ontwerpbesluit derhalve op ten minste één niet-elektronische, geschikte wijze als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb te worden kennis gegeven, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald.

Gelet op de bewoordingen en de ratio van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb ziet de rechtbank geen aanleiding om deze bepaling niet tevens van toepassing te achten op de kennisgeving van een ingediende aanvraag en de kennisgeving van een verleende omgevingsvergunning, als bedoeld in de artikelen 3.8 en 3.9 van de Wabo. Naar het oordeel van de rechtbank kwalificeert een dergelijke kennisgeving c.q. mededeling, die bedoeld is om een onbepaalde groep van personen te bereiken, als een bericht in de zin van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. De omstandigheid dat de beslissing op een aanvraag om een omgevingsvergunning is gericht tot de aanvrager, neemt niet weg dat de kennisgeving ervan niet tot een of meer geadresseerden is gericht. Artikel 2:14, tweede lid, van de Awb is hier derhalve van toepassing.

In het onderhavige geval heeft verweerder echter met elektronische kennisgeving kunnen volstaan aangezien sprake is van een wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. Op 30 oktober 2012 is de door de gemeenteraad van Nijmegen vastgestelde "Verordening elektronische publicatie 2012 (uitsluitend elektronisch publiceren mogelijk maken 2:14 tweede lid Awb)" in het Gemeentebled gepubliceerd. Dit wettelijk voorschrift is op 31 oktober 2012, en derhalve voor de verlening van de omgevingsvergunning, in werking getreden. Ingevolge artikel 3 (Elektronische publicatie) van deze Verordening vindt publicatie van de ontvangst van meldingen, de ontvangst van aanvragen, ontwerpbesluiten en besluiten elektronisch plaats, tenzij wettelijk een andere wijze van publicatie is voorgeschreven. Artikel 2.14, tweede lid, van de Awb stond er derhalve niet aan in de weg om van het onderhavige primaire besluit uitsluitend elektronisch kennis te geven.

Voorts kan niet worden geoordeeld dat het alleen langs elektronische weg kennisgeven van een besluit ertoe leidt dat de toegang tot de rechter wordt aangetast op een wijze die in strijd komt met artikel 6 van het EVRM, zoals eiser impliciet betoogt. In een uitspraak van 7 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2421 heeft de Afdeling beslist dat de omstandigheid dat het voor sommigen onmogelijk kan zijn om het internet te raadplegen, geen reden vormt om terug te komen van eerdere jurisprudentie waarin kennisgeving via internet als geschikte wijze van kennisgeving is aangemerkt, gelet op hetgeen daarover in de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer is bepaald en hetgeen daarover in de wetsgeschiedenis is opgemerkt.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder op correcte wijze van het primaire besluit kennisgegeven en ziet de rechtbank in de wijze van kennisgeving van het besluit derhalve geen grond voor het oordeel dat eiser redelijkerwijs niet kan worden verweten dat hij geen bezwaar heeft ingediend binnen de daarvoor geldende termijn.

Verweerder heeft het bezwaar van eiser dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:611](https://www.eclinet.nl/documenten/uitspraken/2017/611)

MK Centrale Raad van Beroep, 03-02-2017, 15/2594 AKW

de Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

Awb 4:6

VERTROUWENSBEGINSEL. Geslaagd beroep op vertrouwensbeginsel. Voldaan aan voorwaarden, mede gelet op overweging rechtbank hierover. Besluit Svb, inzake beperking herziening ANW-uitkering, is nieuw feit in de zin van artikel 4:6 Awb. Svb had besluit inhoudelijk moeten heroverwegen.

Ingevolge de AKW heeft de verzekerde recht op kinderbijslag voor een kind dat tot zijn huishouden behoort (artikel 7, eerste lid, onder a van de AKW). In geschil is of [naam dochter] op de peildata van het tweede kwartaal van 2010 tot en met het eerste kwartaal van 2011 tot het huishouden van appellante heeft behoord.

De Svb heeft zich in het besluit van 1 juni 2011 op het standpunt gesteld dat [naam dochter] op die peildata niet tot het huishouden van appellante heeft behoord. Dit standpunt is gebaseerd op informatie van Juvent, waarbij is gemeld dat dat [naam dochter] sinds 31 maart 2010 voor minstens vier tot zeven nachten per week in hun instelling verblijft.

Het verzoek van appellante van 23 augustus 2013 strekt ertoe dat de Svb terugkomt van het besluit van 1 juni 2011.

Volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld CRvB 21 oktober 2003, LJN AM3202) is op een dergelijk verzoek artikel 4:6 van de Awb van overeenkomstige toepassing. (...)

Ter ondersteuning van het verzoek van 23 augustus 2013 heeft appellante aangevoerd dat de Svb op 31 juli 2013 een beslissing op bezwaar heeft genomen in een geschil tussen appellante en de Svb over haar nabestaandenuitkering, waarin een ander standpunt is ingenomen. In de procedure met betrekking tot de nabestaandenuitkering (de zaken 14/4187 en 14/4188 ANW) heeft de Svb zich – na nader onderzoek – op het standpunt gesteld dat niet is komen vast te staan dat [naam dochter] in de maanden augustus tot en met december 2010 niet tot het huishouden van appellante heeft behoord. Herziening van de nabestaandenuitkering is over die maanden dan ook achterwege gebleven en het bedrag van de terugvordering en van de boete is verlaagd. In beroep heeft appellante nader toegelicht dat in de ANW-procedure boven water is gekomen dat de gegevens die Juvent en BJZ hebben verstrekt aan de Svb over de verblijfplaats van [naam dochter] – te weten in een instelling en, volgens latere verklaring, in een pleeggezin – geheel of ten dele onjuist zijn. Op grond daarvan heeft de Svb de terugvordering van de nabestaandenuitkering aangepast. Het niet aanpassen van de herziening en terugvordering van de kinderbijslag is in strijd met de op de rechtbankzitting van 29 november 2012 door de Svb gewekte verwachting.

Voorafgaand aan toets in het kader van artikel 4:6 van de Awb, ziet de Raad aanleiding de Svb op grond van het vertrouwensbeginsel te houden aan de toezegging zoals weergegeven in 1.3. Deze toezegging houdt in dat, indien uit de integrale heroverweging die plaatsvindt in het kader van de ANW-procedure blijkt dat de gegevens van Juvent onjuist zijn en deze bevinding consequenties heeft voor deze zaak, de Svb op het bestreden besluit zal terugkomen. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is in ieder geval vereist dat van de kant van het tot beslissen bevoegde orgaan uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezeggingen zijn gedaan, die bij

de betrokkene gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt. Aan die voorwaarden is in dit geval voldaan. Weliswaar heeft de Svb betwist dat deze toezegging is gedaan maar hij gebreke van een onderbouwing op dit punt wordt van de overweging van de rechtbank uitgegaan.

De Svb zal tot uitgangspunt dienen te nemen dat [naam dochter] van augustus 2010 tot en met 14 januari 2011, en dus ook op de peildata 1 oktober 2010 en 1 januari 2011, tot het huishouden van appellante heeft behoord. Het bestreden besluit kan wat betreft deze kwartalen geen stand houden.

Met betrekking tot de toets aan artikel 4:6 van de Awb wordt geoordeeld dat het besluit van de Svb van 31 juli 2013 inzake de beperking van de herziening van de ANW-uitkering tot de maanden april tot en met juli 2010, moet worden aangemerkt als een nieuw feit in de zin van artikel 4:6 van de Awb. De in beroep ingebrachte stukken van BJZ en Juvent moeten worden gezien als onderbouwing van het gestelde nieuwe feit. Het nadere standpunt van de Svb in de procedure over de nabestaandenuitkering is onder andere gebaseerd op een brief van BJZ van 15 april 2013 waarin het volgende is gesteld. [naam dochter] heeft vanaf 31 maart 2010 bij de familie [naam familie] in pleegzorg verbleven. Vanaf 22 juli 2010 is haar verblijfplaats onbekend, vanaf 17 augustus 2010 heeft zij in het crisisopvangcentrum van Juvent verbleven en vanaf 26 september 2010 tot en met 14 januari 2011 heeft [naam dochter] bij haar ouders verbleven. Daarna heeft [naam dochter] in een behandelgroep verbleven, aldus BJZ. Voor het tweede en derde kwartaal van 2010 betekent dit het volgende. Nu sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden was de Svb niet bevoegd het verzoek af te wijzen met een verwijzing naar het eerdere besluit. De Svb had het besluit van 1 juni 2011 inhoudelijk moeten heroverwegen.

Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak en het bestreden besluit dienen te worden vernietigd. De Raad ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien of een bestuurlijke lus toe te passen, nu niet alleen het besluit van 1 juni 2011 – dat niet ter beoordeling voorligt – dient te worden herzien doch – in het voetspoor daarvan – ook het daarop gebaseerde terugvorderings- en boetebesluit, dat eveneens niet ter beoordeling voorligt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 182

MK ABRS, 15-02-2017, 201508753/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°, 2.7 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1., lid 1 aanhef en onder h, onder i, 3.1.6 lid 2 **WABO. Omgevingsvergunning realiseren moskee. Relatie met omgevingsvergunning voor activiteit kappen en de daaraan te verbinden herplantplicht.**

In dit geval bouwplan moskee terecht aangemerkt als nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, in samenhang met artikel 1.1.1, aanhef en eerste lid, onder i, van het Bro.

Het college is in het kader van artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro, nu een actuele regionale behoefte bestaat waarin kan worden voorzien binnen bestaand stedelijk gebied, niet gehouden te beoordelen of ook elders binnen bestaand stedelijk gebied in de gemeente of de regio in de behoefte zou kunnen worden voorzien.

(...) omgevingsvergunning verleend voor de realisering van een moskee met bijbehorende ruimten.

Uit het [bestreden] besluit (...) kan, (...), worden afgeleid dat het college heeft bedoeld met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo af te wijken van artikel 4.3.2 van de planregels. Omdat de activiteit kappen vooraf gaat aan de activiteit bouwen en daarvan fysiek is te onderscheiden, zijn deze activiteiten geen activiteiten die onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden in de zin van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Daaruit volgt dat de vereniging de omgevingsvergunning voor het kappen en de omgevingsvergunning voor het bouwen afzonderlijk heeft kunnen aanvragen. Er is voorts geen grond voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid gebruik heeft mogen maken van de bevoegdheid om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo af te wijken van artikel 4.3.2 van de planregels. Het college heeft, gelet op artikel 4.3.6 van de planregels, met de verwijzing naar de, ten tijde van belang nog te verlenen, omgevingsvergunning voor het kappen en de daaraan te verbinden herplantplicht voldoende motivering gegeven voor het afwijken van artikel 4.3.2 van de planregels. Nu daarbij voorts in aanmerking is genomen dat aan de omgevingsvergunning voor het kappen een herplantplicht zal worden verbonden, heeft het college geen aanleiding hoeven zien om aan het onderhavige besluit een herplantplicht te verbinden. Voor het oordeel dat de ruimtelijke onderbouwing op dit punt een gebrek vertoond bestaat dan ook geen grond. De rechtbank heeft dit niet onderkend.(...)

Ladder voor duurzame verstedelijking

(...) Bij de beantwoording van de vraag of de ontwikkeling die de voorliggende omgevingsvergunning mogelijk maakt, een nieuwe stedelijke ontwikkeling in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro behelst, moet in onderlinge samenhang worden beoordeeld in hoeverre de omgevingsvergunning, in vergelijking met het geldende bestemmingsplan waarvan wordt afgeweken, voorziet in een functiewijziging en welk planologisch beslag op de ruimte de omgevingsvergunning mogelijk maakt in vergelijking met het bestemmingsplan.

De rechtbank heeft overwogen dat zij het project kwalificeert als een stedelijke ontwikkeling in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro. Hierbij heeft zij in aanmerking genomen dat het bestemmingsplan weliswaar een moskee

met een aanzienlijke oppervlakte toelaat, maar dat de maximaal toelaatbare bouwmassa wordt beperkt door de hoogte die gebouwen ter plaatse mogen hebben. Verder heeft de rechtbank relevant geacht dat de maximaal toelaatbare bouwmassa nog meer aan banden wordt gelegd door de eis om op eigen terrein te voorzien in de parkeerbehoefte die het te realiseren gebouw genereert.

De rechtbank heeft vervolgens geconstateerd dat de moskee substantieel hoger is dan het bestemmingsplan toelaat en deels is gesitueerd op grond waar het bestemmingsplan helemaal geen bebouwing toelaat, alsmede dat de beoogde situering nodig is vanwege religieuze motieven en de door het college gestelde eis om op het perceel 92 parkeerplaatsen te realiseren. Op basis hiervan heeft de rechtbank het uitgesloten geacht dat op het perceel een met de moskee vergelijkbaar gebouw kan worden gerealiseerd zonder van het bestemmingsplan af te wijken.

Het door het college en de vereniging aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat de rechtbank het bouwplan ten onrechte heeft aangemerkt als nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, in samenhang met artikel 1.1.1, aanhef en eerste lid, onder i, van het Bro.

De vereniging wordt niet gevolgd in haar standpunt dat een moskee niet kan worden aangemerkt als stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 1.1.1, onder i, van het Bro, omdat het niet onder het begrip "andere stedelijke voorzieningen" kan worden begrepen. De omstandigheid dat gebouwen ten behoeve van religieuze doeleinden niet expliciet worden genoemd in de opsomming van "andere stedelijke voorzieningen" in de handreiking is in dit kader niet doorslaggevend. (...) Gelet op de nota van toelichting en de strekking van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro kan een gebouw voor religieuze doeleinden worden begrepen onder stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 1.1.1., aanhef en eerste lid, onder i, van het Bro.

De omstandigheid dat het gaat om een verplaatsing van de moskee van een tijdelijke locatie aan de (...) naar onderhavige locatie die eerder tot 2006 reeds door de moskee werd gebruikt maakt voorts, anders dan het college meent, niet reeds dat het bouwplan niet als een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro kan worden aangemerkt.

(...) De rechtbank heeft het bouwplan, gelet op de afwijkingen van het bestemmingsplan, als nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, kunnen aanmerken. De Afdeling is van oordeel dat door de vereniging noch het college steekhoudende argumenten zijn aangevoerd om de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. (...)

(...) Nieuw besluit

(...) Vast staat dat het bouwplan is voorzien in bestaand stedelijk gebied. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:125](#)), wordt overwogen dat het college krachtens artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro in samenhang gelezen met artikel 5.20 van het Bor, gehouden is te beschrijven in hoeverre met het project in de behoefte wordt voorzien binnen bestaand stedelijk gebied van de desbetreffende regio. Daaraan heeft het college met de ruimtelijke onderbouwing van het besluit van 21 januari 2016 voldaan. Het college is in het kader van artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro, nu een actuele

regionale behoefte bestaat waarin kan worden voorzien binnen bestaand stedelijk gebied, niet gehouden te beoordelen of ook elders binnen bestaand stedelijk gebied in de gemeente of de regio in de behoefte zou kunnen worden voorzien. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:381](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Overijssel, 18-01-2017, AWB 15/2868 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:204](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 13-02-2017, AWB 16/1560 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:667](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 13-02-2017, AWB 16/1560 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:666](#));
- MK Rechtbank Limburg, 13-02-2017 (publ. 16-02-2017), AWB 16/563 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:1170](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-02-2017 (publicatie 14-02-2017), LEE 14/4549 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:436](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-02-2017 (publicatie 14-02-2017), LEE 16/1629 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:439](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-02-2017 (publicatie 14-02-2017), UTR 16/643-T ([ECLI:NL:RBMNE:2017:638](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-02-2017 (publicatie 14-02-2017), UTR 16/644 ([ECLI:NL:RBMNE:2017:639](#));
- MK Rechtbank Gelderland, 21-12-2016 (publicatie 13-02-2017), AWB 15/1909 e.v. ([ECLI:NL:RBGEL:2016:7044](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 183

MK ABRS, 15-02-2017, 201606239/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen.

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.1 lid 1, 3.31 lid 1 en 4

Activiteitenregeling milieubeheer 3.27d lid 3, 3.39 aanhef en onder f

ACTIVITEITENBESLUIT. Het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling sluiten niet uit dat ook andere dan de in artikel 3.39 van de Activiteitenregeling vermelde goederen als inerte goederen kunnen worden aangemerkt. Uit artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit en de aanhef van artikel 3.39 van de Activiteitenregeling volgt echter dat andere goederen slechts als inerte goederen kunnen worden aangemerkt als deze niet verontreinigd zijn met bodembedreigende stoffen. I.c. waren de motorblokken verontreinigd met bodembedreigende stoffen, zodat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat zij niet als inerte goederen kunnen worden aangemerkt. Daarbij is niet van

belang of de aangetroffen olievlekken daadwerkelijk uit de motorblokken afkomstig waren.

Besluit waarbij het college heeft besloten tot invordering over te gaan van door [appellant] verbeurde dwangsommen van in totaal € 40.000,00. (...)

[Appellant] betoogt onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat de tijdens de controles aangetroffen motorblokken overeenkomstig 3.27d, derde lid, van de Activiteitenregeling zo goed mogelijk waren afgetapt. Volgens hem staan de aangetroffen olievlekken dan ook geheel los van de opslag van de motorblokken. Nu de motorblokken waren afgetapt, moeten ze worden aangemerkt als inerte goederen als bedoeld in artikel 3.39 van de Activiteitenregeling en hoefden ze niet te worden opgeslagen boven een vloestofdichte vloer. Er zijn dan ook geen dwangsommen verbeurd, aldus [appellant]. (...)

Motorblokken zijn in artikel 3.39, aanhef en onder f, van de Activiteitenregeling niet aangemerkt als inerte goederen. [appellant] heeft er op zichzelf terecht op gewezen dat het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling niet uitsluiten dat ook andere dan de in artikel 3.39 van de Activiteitenregeling vermelde goederen als inerte goederen kunnen worden aangemerkt. Uit artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit en de aanhef van artikel 3.39 van de Activiteitenregeling volgt echter dat andere goederen slechts als inerte goederen kunnen worden aangemerkt als deze niet verontreinigd zijn met bodembedreigende stoffen. Het college heeft ter zitting in hoger beroep toegelicht dat het aftappen van een motorblok, ook als dat op zichzelf naar behoren geschiedt, niet voldoende is om daaruit alle olie, zijnde een bodembedreigende stof, te verwijderen. Om die reden dienen afgetapte motorblokken boven een vloestofdichte vloer of verharding te worden opgeslagen. [appellant] heeft niet weersproken dat na aftappen nog olierestanten achter blijven in een motorblok, maar stelt zich op het standpunt dat motorblokken reeds vanwege het feit dat deze zijn afgetapt inerte goederen zijn. Daargelaten of juist is dat de tijdens de controles aangetroffen motorblokken waren afgetapt en of dat zo goed mogelijk is gedaan, vast staat dat die motorblokken nog restanten olie bevatten. De motorblokken waren dan ook verontreinigd met bodembedreigende stoffen, zodat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat zij niet als inerte goederen kunnen worden aangemerkt. Daarbij is niet van belang of de aangetroffen olievlekken daadwerkelijk uit de motorblokken afkomstig waren.

Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat [appellant] de motorblokken in strijd met de opgelegde last boven een niet-vloestofdichte vloer heeft opgeslagen, zodat zij zowel op 17 februari 2015 als op 9 maart 2015 een dwangsom van € 20.000,00 heeft verbeurd. Het eerst ter zitting door [appellant] aangevoerde betoog dat de vloer waarboven de motorblokken stonden voldeed aan de eisen, leidt niet tot een ander oordeel. [appellant] heeft haar betoog niet met concrete gegevens gestaafd en het college heeft ter zitting gemotiveerd toegelicht dat tijdens de controles is gebleken dat de vloer niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen.

Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:383](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/2017/RVS/2017:383)

MK ABRS, 15-02-2017, 201508889/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen.

Wet milieubeheer 1.1 lid 1

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.11a, 2.14a lid 5

Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen (hierna: de Richtlijn) 1 e.v.

ACTIVITEITENBESLUIT. In de omstandigheid dat de Richtlijn het langer dan drie jaar opslaan van afvalstoffen niet verbiedt, is terecht geen grond gezien voor het oordeel dat artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit met de Richtlijn in strijd is. De Richtlijn bevat niet een bepaling die in de weg staat aan het verbod in artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit.

De toepasselijkheid van artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit is niet afhankelijk van de vraag of sprake is van een stortplaats. Die bepaling is ingevolge artikel 2.11a van het Activiteitenbesluit van toepassing op alle inrichtingen type A of B. Aangezien de inrichting van [appellant] een inrichting type B is, is daarop artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit van toepassing.

Besluit waarbij het college [appellant] onder oplegging van dwangsommen gelast heeft blijvend te voldoen aan een aantal bepalingen van het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer. (...)

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de driejaartermijn van artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit in strijd is met de Richtlijn. Daartoe voert zij aan dat de Richtlijn het langer dan drie jaar binnen een inrichting opslaan van afvalstoffen niet verbiedt, maar in artikel 2, aanhef en onder g, slechts bepaalt dat in beginsel na drie jaar sprake is van een stortplaats.

Voorts voert [appellant] onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC4649](#), aan dat zijn inrichting niet kan worden aangemerkt als een stortplaats en om die reden de driejaartermijn van het Activiteitenbesluit niet van toepassing is. (...)

In de omstandigheid dat de Richtlijn het langer dan drie jaar opslaan van afvalstoffen niet verbiedt, heeft de rechtbank terecht geen grond gezien voor het oordeel dat artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit met de Richtlijn in strijd is. De Richtlijn bevat niet een bepaling die in de weg staat aan het verbod in artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit. Voor zover [appellant] nog heeft gesteld dat Nederland strenger is dan andere lidstaten, overweegt de Afdeling dat, daargelaten of die stelling juist is, uit artikel 193 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie volgt dat een lidstaat verdergaande beschermingsmaatregelen mag handhaven en treffen ter behoud, bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu. In zoverre faalt het betoog. Voor zover [appellant] aanvoert dat zijn inrichting niet kan worden aangemerkt als een stortplaats en om die reden de driejaartermijn van het Activiteitenbesluit niet van toepassing is, faalt het betoog eveneens. De toepasselijkheid van artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit is niet afhankelijk van de vraag of sprake is van een stortplaats. Die bepaling is ingevolge artikel 2.11a van het Activiteitenbesluit van toepassing op alle inrichtingen type A of B. Aangezien de inrichting van [appellant] een

inrichting type B is, is daarop artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit van toepassing. De verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2008 maakt dat niet anders, reeds omdat die uitspraak geen betrekking heeft op artikel 2.14a, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:386](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Overijssel, 14-02-2017, AWB 16/1559 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:687](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 185

MK CRvB, 24-01-2017, 15/4538 WWB

college van burgemeester en wethouders van Utrecht. WWB 13 lid 2, aanhef en onder c **WWB. INTREKKING BIJSTAND. Anders dan appellant stelt, heeft het college de geschiktheid van appellant voor het volgen van een opleiding met aanspraak op studiefinanciering wel onderzocht. Gebleken is dat een medewerker van Werk en Inkomen reeds op 19 juli 2013 met appellant de mogelijkheid van een BOL-opleiding, waarbij aanspraak bestaat op studiefinanciering, heeft besproken. Appellant had op 1 februari 2014 kunnen beginnen met een BOL-opleiding. Niet gebleken is dat appellant dit heeft betwist. Appellant heeft echter zijn voorkeur uitgesproken voor het volgen van een BBL-opleiding. Dit heeft niet geresulteerd in een inschrijving voor een dergelijke opleiding gedurende de hier te beoordelen periode. Het college was ingevolge artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de WWB dan ook gehouden de bijstand in te trekken.**

[ECLI:NL:CRVB:2017:489](#)

JnB 2017, 186

MK CRvB, 24-01-2017, 15/3717 WWB

college van burgemeester en wethouders van Haaksbergen. WWB 31 lid 2 aanhef en onder m, 48 lid 2 aanhef en onder b

WWB. TEKORTSCHIETEND BESEF VAN VERANTWOORDELIJKHEID VOOR DE VOORZIENING IN HET BESTAAN. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellanten tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan hebben getoond. Appellanten, die voor hun levensonderhoud reeds in de gemeente [plaatsnaam] afhankelijk waren van bijstand, hebben in minder dan twee maanden een voor brandschade ontvangen

bedrag van € 50.000,- volledig uitgegeven, waarvan een bedrag van € 20.241,- niet verantwoord is besteed aan de vervanging van hun inboedel. Zo hebben appellanten volgens eigen opgave onder meer een bedrag van € 500,- uitgegeven aan rijlessen, een bedrag van € 4.000,- besteed aan een auto (Mercedes) en een bedrag van € 3.000,- aan boodschappen. Het college was dan ook op grond van artikel 48, tweede lid, aanhef en onder b, van de WWB bevoegd tot een bedrag van € 20.241,- aan bijstand in de vorm van een geldlening te verlenen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:483](https://www.eclinet.nl/crvb/2017/483)

JnB2017, 187

Rechtbank Overijssel, 15-02-2017, AWB 16/2784

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente, verweerder. IVBPR 26 PW 3 lid 2 aanhef en onder a

PARTICIPATIEWET. Nu niet ter discussie staat dat bij eiseres sprake is van een zorgbehoefte in de zin van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de PW, kan het bestreden besluit in rechte geen stand houden wegens strijd met artikel 26 van het IVBPR. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 6 december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4487](https://www.eclinet.nl/crvb/2016/4487) en de reactie van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op deze uitspraak.

Intrekking, terugvordering en verrekening bijstand, omdat appellante en B een gezamenlijke huishouding voeren en omdat zij als gehuwden moeten worden aangemerkt, nu weliswaar bij één van hen sprake is van zorgbehoefte maar zij geen bloedverwanten in de tweede graad zijn.

De rechtbank komt tot de conclusie dat, gelet op de inhoud van de uitspraak van de CRvB (van 6 december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4487](https://www.eclinet.nl/crvb/2016/4487), red.), in welke uitspraak ook expliciet aandacht is besteed aan de situatie dat een intensieve zorgrelatie aanwezig is tussen personen met een speciale band zonder dat sprake is van enige bloedverwantschap, ook in de nu voorliggende zaak artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de PW buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 26 van het IVBPR, voor zover de uitzondering wegens het bestaan van een zorgbehoefte is beperkt tot bloedverwanten in de tweede graad. De rechtbank herhaalt daarbij, dat zij in hetgeen van de zijde van verweerder naar voren is gebracht, geen aanleiding ziet de genoemde uitspraak van de CRvB niet te volgen. Daarbij betreft de rechtbank de reactie van de Staatssecretaris op deze uitspraak. Mede gelet op de voorliggende situatie acht de rechtbank het niet opportuun de resultaten van een mogelijke cassatieprocedure af te wachten.

Nu verder niet ter discussie staat dat bij eiseres sprake is van een zorgbehoefte in de zin van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de PW, kan het bestreden besluit in rechte geen stand houden wegens strijd met artikel 26 van het IVBPR.

De rechtbank kan geen verder vervolg geven aan de vernietiging van het bestreden besluit. De rechtsgevolgen kunnen niet in stand worden gelaten en de rechtbank heeft geen mogelijkheden zelf in de zaak te voorzien, nu geen duidelijkheid bestaat over de middelen van eiseres, de toepasselijke (kostendelers-)norm en het standpunt van

verweerder over de gewenste ingangsdatum van de uitkering. Verweerder zal daarom een nieuw besluit op bezwaar moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank ziet in het toepassen van de bestuurlijke lus geen versnelling, mede nu verweerder het fundamenteel oneens is met de door de CRvB gekozen lijn. Hoewel ten overvloede wil de rechtbank ten slotte niet nalaten het volgende op te merken. Ook los van hetgeen (...) is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, nu verweerder onvoldoende heeft onderbouwd dat eiseres en [naam] blijf geven zorg te dragen voor elkaar door middel van een bijdrage in de kosten van de huishouding dan wel anderszins. Van een bepaalde mate van financiële verstrengeling die verder gaat dan het uitsluitend delen van (woon)lasten, hiermee samenhangende vaste lasten en betaling van pgb-gelden door eiseres aan [naam] vanwege (eenzijdige) zorgverlening is de rechtbank niet gebleken. Ook andere feiten en omstandigheden die voldoende zijn om aan te nemen dat eiseres en [naam] in zorg voor elkaar voorzien zijn de rechtbank niet gebleken. Dat door eiseres en [naam] bepaalde activiteiten gezamenlijk worden ontplooid is onvoldoende voor het oordeel dat aan het wederzijdse zorgcriterium is voldaan. Ook hetgeen voorafgaand aan de te beoordelen periode is gebeurd is niet bepalend. Dat geen sprake is van een zuiver zakelijke relatie maakt ook niet dat daarmee is voldaan aan het criterium van de wederzijdse zorg, nu intenties noch omstandigheden van subjectieve aard een doorslaggevende rol spelen. De rechtbank benadrukt, dat ook van zorg van de zijde van eiseres sprake moet zijn. Dat eiseres wel eens alleen een boodschap haalt, ongeveer drie kwalitatieve uren per dag heeft, heeft verklaard dat zij wel kan koken, (maar daar vaak te moe voor is en dus niet vaak kookt) en de omstandigheid dat de auto van [naam] geparkeerd wordt op de plek waarvoor eiseres een invalidenparkeerkaart heeft, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om onder de omstandigheden van dit geval wederzijdse zorg aan te nemen. Ten slotte acht de rechtbank het niet juist om eiseres tegen te werpen dat zij niet daadwerkelijk (onderhuur) heeft betaald aan [naam], nu eiseres geen bron van inkomen heeft, mede ten gevolge van de afwijzing van haar bijstandsaanvragen.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:736](#)

JnB2017, 188

MK Rechtbank Overijssel, 15-02-2017, AWB 16/1345

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

PW 55

Wet hervorming kindregelingen (Staatsblad 2014, 227)

PARTICIPATIEWET. Verweerder is gerechtigd om de kinderalimentatie, als deze wordt ontvangen, in mindering te brengen op de bijstandsuitkering van eiseres. Verweerder kan dan ook op de voet van artikel 55 van de PW aan eiseres de verplichting opleggen om van haar ex-partner kinderalimentatie te eisen.

Verweerder heeft aan eiseres in het kader van de PW de verplichting opgelegd om alimentatie voor haar kind op te eisen.

Rechtbank: (...) Tussen partijen is in geschil of aan eiseres onder de nieuwe regeling de verplichting opgelegd mag worden om alimentatie voor haar kind te eisen. Gelet op het bepaalde in artikel 55 van de PW is daarvoor van belang, of het ontvangen van alimentatie zou kunnen strekken tot vermindering van bijstand. (...)

In het arrest van 10 juni 2016, [ECLI:NL:HR:2016:1138](#), (...), heeft de Hoge Raad geoordeeld over de rechtsvraag of per 1 januari 2015 nog verhaalsrecht bestaat ten laste van de man ter zake van ten behoeve van de kinderen gemaakte kosten van bijstand. Blijkens het arrest wordt bijstand ook na 1 januari 2015 ondeelbaar als gezinsbijstand verstrekt, zodat aan een alleenstaande ouder verleende bijstand steeds mede ten behoeve van de tot diens gezin behorende minderjarige kinderen strekt. De HR heeft daarbij verwezen naar de wetshistorie: "Met de voorgestelde wijziging wordt de aanvulling in de bijstand voor alleenstaande ouders afgeschaft (...). De normen voor alleenstaande ouders worden gelijkgesteld met die van alleenstaanden. Vandaar dat in de betreffende artikelen de aparte normen voor alleenstaande ouders kunnen vervallen. (...) De alleenstaande ouder draagt als gezinshoofd de volledige zorg voor de tot zijn last komende kinderen. De bijstand wordt zowel voor paren met kinderen als voor alleenstaande ouders mede ten behoeve van het levensonderhoud van die kinderen verstrekt. Dit blijft zo. Kinderen hebben als gezinsleden geen zelfstandig recht op bijstand. Omdat de bijstand als gezinsbijstand wordt verstrekt dienen de middelen van alle gezinsleden in beginsel in aanmerking te worden genomen. Een voorbeeld hiervan is kinderalimentatie. Dit sluit aan bij het complementaire karakter van de bijstand. In lijn hiermee brengt dit wetsvoorstel geen wijziging in het verhaal van bijstand op degene die zijn onderhoudsplicht jegens zijn minderjarige kind niet of niet behoorlijk nakomt." (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 716, nr. 3, p. 34).

Hoewel dit arrest ziet op verhaalsrecht is duidelijk dat de HR oordeelt dat aan een ouder verstrekte bijstand ook in het tijdvak vanaf 1 januari 2015 mede betrekking heeft op de kosten van levensonderhoud van de minderjarige kinderen die tot diens huishouding behoren. Dit betekent naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder gerechtigd is om de kinderalimentatie, als deze wordt ontvangen, in mindering te brengen op de bijstandsuitkering van eiseres. Verweerder kan dan ook op de voet van artikel 55 van de PW aan eiseres de verplichting opleggen om van haar ex-partner kinderalimentatie te eisen.

Dat het eisen van kinderalimentatie destructief zou zijn voor de kwetsbare relatie tussen eiseres en haar ex-partner, en om die reden niet van haar mag worden verlangd, zoals door eiseres betoogd, is een argument dat is gebaseerd op een verwachting van een onzekere gebeurtenis in de toekomst. De rechtbank kent hier geen doorslaggevende betekenis aan toe, en merkt daarbij op dat er sprake is van een situatie, waarbij het vragen van kinderalimentatie niet de persoonlijke keuze van eiseres betreft, maar een verplichting die haar wordt opgelegd. Dat eiseres het voelt als een inbreuk op haar privacy moge zo zijn, maar de rechtbank acht deze inbreuk gerechtvaardigd, nu deze het gevolg is van het ontvangen van een bijstandsuitkering. Dit brengt immers voor iedere bijstandsgerechtigde zowel rechten als verplichtingen met zich. Tot slot acht de rechtbank de belangen van eiseres om [naam] met een dergelijk verzoek niet te willen belasten niet zwaarwegender dan de algemene belangen van verweerder

gemeenschapsgeld zorgvuldig te besteden. Om die reden is het betoog van eiseres ter zitting dat het slechts gaat om 'peanuts' evenmin relevant.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:721](https://ecli.nl/RBOVE:2017:721)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 189

MK CRvB, 31-01-2017, 15/1664 WWB, 15/3551 WWB

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. AIO-AANVULLING. INLICHTINGENPLICHT. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de onderzoeksbevindingen geen toereikende grondslag bieden voor het standpunt van de SvB dat de woning eigendom van appellant is. Niet in geschil is dat de woning niet in het Kadaster is geregistreerd op naam van appellant, omdat de onroerende zaak zich bevindt in een gebied dat niet in kaart is gebracht en inschrijving in het Kadaster in Marokko niet verplicht is. In zijn verslag heeft de attaché vermeld dat twee van zijn medewerkers op 9 oktober 2012 een onaangekondigd bezoek hebben gebracht aan de plaatselijke autoriteiten van de gemeente [T.]. De bevoegde ambtenaar heeft toen verklaard dat appellant al meer dan tien jaar eigenaar is van de woning. Vervolgens hebben de medewerkers de woning met de ambtenaar bezocht. Daarmee heeft de SvB niet aannemelijk gemaakt dat de woning tot het vermogen van appellant behoort waarover hij beschikt of redelijkerwijs kon beschikken. Immers, het verslag bevat geen functieaanduiding van de "bevoegde ambtenaar" en ook overigens blijkt niet van diens redenen van wetenschap dat de woning van appellant is. Uit de onderzoeksgegevens blijken voorts geen concrete feiten en omstandigheden waaraan steun voor de stelling, dat de woning eigendom van appellant is, valt te ontlenuen. Dat betekent dat de eigendom van de woning slechts is gebaseerd op de enkele verklaring van een niet nader aangeduide ambtenaar. De SvB heeft daarmee dan ook niet aannemelijk gemaakt dat appellanten de inlichtingenverplichting hebben geschonden en dat zij op 1 maart 2013 beschikten over een vermogen boven de voor hen geldende vermogensgrens.

[ECLI:NL:CRVB:2017:482](https://ecli.nl/CRVB:2017:482)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 190

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-01-2017, SHE 16/2198

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wfsv 38b, 38d Besluit SUWI 3.5

INDICATIE BANENAFSPRAAK. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de drempelfunctie van productiemedewerker niet geschikt is voor eiser. Met de drempelfunctie kan eiser het wettelijk minimumloon verdienen. Gelet hierop heeft verweerder eiser terecht niet in aanmerking gebracht voor een Indicatie banenafpraak.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:419](https://ecli.nl/RBOBR:2017:419)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 191

MK ABRS, 15-02-2017, 201603610/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 2, 18 lid 1

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 aanhef en onder d, 1 aanhef en onder e, 1a, 5 lid 1, 21

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag. In dit geval heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich niet op het standpunt mogen stellen dat reeds omdat [appellante] de door haar verschuldigde huurprijs niet tijdig en volledig heeft voldaan, zij geen recht heeft op huurtoeslag. (...) [appellante] [heeft] in 2014 betalingen gedaan aan [verhuurder] ter voldoening van de door haar verschuldigde huurprijs en zij [heeft], voor zover zij de verschuldigde huurprijs als gevolg van financiële problemen niet onmiddellijk heeft kunnen voldoen, een betalingsregeling getroffen. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat [verhuurder] een professionele verhuurder is waar [appellante] geen persoonlijke relatie mee heeft en zij de door haar gehuurde woning nog steeds bewoont, bestaat geen aanleiding om aan te nemen dat [verhuurder] niet zal aandringen op volledige betaling van de verschuldigde huurprijs door [appellante]. (...) Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat [appellante] de in 2014 verschuldigde huurprijs, voor zover zij die nog niet heeft betaald, niet meer verschuldigd is en dat het door haar ontvangen voorschot huurtoeslag voor 2014 niet juist wordt besteed.

[ECLI:NL:RVS:2017:412](https://ecli.nl/RVS:2017:412)

JnB2017, 192

MK ABRS, 15-02-2017, 201507674/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) 1.1 lid 1, 1.3 lid 1, lid 2, 1.5 lid 1, 1.6 lid 1, 1.7 lid 1, 1.56 lid 4

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2 lid 1, 18 lid 1
Regeling Wko 11f

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Gelet op de achtergrond van de Wko en het met het voorschrift van artikel 11f van de Regeling Wko beoogde doel dienen de kosten van kinderopvang over het gehele berekeningsjaar in beginsel periodiek en wel in totaal binnen twee maanden na afloop van dat jaar te zijn voldaan. Betalingen voor gastouderopvang in het berekeningsjaar X die onregelmatig, maar wel voor het verstrijken van de termijn van twee maanden na afloop van het berekeningsjaar X zijn verricht, mogen door de Belastingdienst/Toeslagen dus niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

(...) Met ingang van 1 januari 2012 is artikel 11f van de Regeling Wko in werking getreden. Dit artikel luidt: "De vraagouder betaalt periodiek de kosten voor gastouderopvang uiterlijk binnen twee kalendermaanden na afloop van het tijdvak waarover de kosten op grond van de overeenkomst worden berekend."

Volgens de toelichting op de wijziging van de Regeling Wko waarbij artikel 11f is ingevoegd (Stcrt. 2011, nr. 22774, blz. 31) is gebleken dat ouders soms kinderopvangtoeslag aanvragen en ontvangen voor gastouderopvang die feitelijk helemaal niet heeft plaatsgevonden en waarvoor zij dan ook niet betalen. In dergelijke gevallen wordt, wanneer controle plaatsvindt, vaak achteraf alsnog een groot bedrag aan het gastouderbureau betaald voor gastouderopvang die feitelijk niet of in beperktere omvang heeft plaatsgevonden. Om te voorkomen dat achteraf een betalingsstroom wordt geconstrueerd, heeft het regelgevend bevoegd gezag wenselijk geacht dat periodiek betalingen worden verricht aan het gastouderbureau.

De aanspraak op kinderopvangtoeslag, zo volgt uit de artikelen 1.6 en 1.7 van de Wko, is een aanspraak van een ouder voor een berekeningsjaar. Na afloop van het berekeningsjaar vindt de controle op het recht op kinderopvangtoeslag plaats en volgt een besluit over de toekenning van de toeslag. In de systematiek van de Wko worden de factoren die de hoogte van de aanspraak op kinderopvangtoeslag bepalen - de kosten van kinderopvang alsmede het inkomen van de ouder en zijn eventuele partner - op jaarbasis gezien. Gelet op de wetssystematiek dient de door artikel 11f van de Regeling Wko voorgeschreven betalingstermijn niet te worden opgevat als een fatale termijn. De Afdeling acht hiertoe van belang dat ingeval een ouder een keer niet tijdig heeft betaald, de dienst niet reeds om deze reden aanneemt dat het voorschot kinderopvangtoeslag niet juist is besteed.

Gelet op de achtergrond van de Wko en het met het voorschrift van artikel 11f van de Regeling Wko beoogde doel dienen de kosten van kinderopvang over het gehele berekeningsjaar in beginsel periodiek en wel in totaal binnen twee maanden na afloop van dat jaar te zijn voldaan. Betalingen voor gastouderopvang in het berekeningsjaar X die onregelmatig, maar wel voor het verstrijken van de termijn van twee maanden na afloop van het berekeningsjaar X zijn verricht, mogen door de Belastingdienst/Toeslagen dus niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten. Als de dienst in een dergelijke situatie, naar aanleiding van een controle, het vermoeden heeft dat achteraf een betalingsstroom is geconstrueerd, dient hij dit aan de hand van een onderzoek naar de feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. Alleen als door de dienst aannemelijk

is gemaakt dat de kinderopvang feitelijk niet of in beperktere omvang heeft plaatsgevonden - en aldus achteraf een betalingsstroom is gecreëerd - bestaat aanleiding om betalingen, verricht binnen twee maanden na afloop van het berekeningsjaar, buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van het recht op kinderopvangtoeslag. Een andere opvatting over de toepassing van artikel 11f, zoals de Belastingdienst/Toeslagen kennelijk voorstaat, zou ertoe leiden dat het te laat betalen van één maandfactuur zou leiden tot verlies van de kinderopvangtoeslag voor het gehele berekeningsjaar. Dat zou een onevenredig gevolg zijn.

(...) [In dit geval] is de rechtbank ten onrechte de Belastingdienst/Toeslagen gevolgd in zijn standpunt dat niet alle door [appellant] verrichte betalingen kunnen worden toegerekend aan het berekeningsjaar 2013. De rechtbank heeft op onjuiste gronden aanleiding gezien te bepalen dat de rechtsgevolgen van het door haar vernietigde besluit van 25 februari 2015 in stand blijven.

[ECLI:NL:RVS:2017:428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2017, 193

MK ABRS, 15-02-2017, 201606688/1/A3

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum.

Huisvestingswet 2014 1 lid 1 aanhef en onder c, 2 lid 1, lid 3, 4 lid 1, 51 lid 2, lid 3, lid 6
Wet afschaffing plusregio's Artikel XXIII lid 1, lid 3

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013

HUISVESTINGSWET. Tweede en derde verdieping van hoofdgebouw voormalig verpleeghuis, waar de gesloten afdelingen met 24 uurs-zorg zich bevonden, inclusief de daarbij horende verkeersruimten op de begane grond en de eerste verdieping van het hoofdgebouw, voor zover personen daar op basis van antikraak hebben verbleven, moeten niet als woonruimte als bedoeld in de Huisvestingswet worden aangemerkt.

(...) geweigerd (...) onttrekkingsvergunning te verlenen voor (...) voormalig verpleeghuis (...).

(...) Gelet op het bepaalde in artikel XXIII, derde lid, van de Wet afschaffing plusregio's, was de regioraad op 16 juni 2015 bevoegd om de op de Huisvestingswet gebaseerde verordening te wijzigen. Nu het voor deze zaak relevante hoofdstuk 3 van de verordening bij die wijziging niet is aangepast, is de verordening in zoverre ook na de wijziging gebaseerd op de Huisvestingswet. Daarom is ingevolge artikel 51, zesde lid, van de Huisvestingswet 2014 op de aanvraag (...) de Huisvestingswet van toepassing.

Voor het in gebruik nemen van (...) [verpleeghuis] als short stay verblijf is een onttrekkingsvergunning vereist, indien (...) [verpleeghuis] moet worden aangemerkt als woonruimte als bedoeld in de Huisvestingswet. In artikel 1, aanhef en onder b, van die wet is woonruimte gedefinieerd als: "besloten ruimte die, al dan niet tezamen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt is voor bewoning door een huishouden".

(...) Ter zitting van de Afdeling is gebleken dat tussen partijen in geschil is of de volgende ruimten als woonruimte moeten worden aangemerkt: de tweede en derde verdieping van het hoofdgebouw, waar de gesloten afdelingen met 24 uurs-zorg zich bevonden, inclusief de daarbij horende verkeersruimten op de begane grond en de eerste verdieping van het hoofdgebouw, voor zover personen daar op basis van antikraak hebben verbleven.

(...) Nu in de definitie van woonruimte, zoals opgenomen in de Huisvestingswet, is vermeld "een huishouden" en niet "een of meer huishouden(s)", ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat eveneens een besloten ruimte waarin meer dan één huishouden woont als woonruimte in de zin van de Huisvestingswet kan worden aangemerkt. Verder is de Afdeling anders dan de rechtbank van oordeel dat een met een gordijn afgeschermd bed niet kan worden aangemerkt als een besloten ruimte. Een gordijn biedt weliswaar enige privacy door het zicht af te schermen, maar sluit een ruimte niet zodanig af dat die naar algemeen spraakgebruik door een huishouden kan worden bewoond. De tweede en derde verdieping van (...) [verpleeghuis] waren derhalve, voorafgaand aan het beoogde short stay gebruik, niet besloten ruimten, die, al dan niet tezamen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt zijn voor bewoning door een huishouden.

Verder voert (...) terecht aan dat de omstandigheid dat na het vertrek van de exploitant van het verpleeghuis personen op basis van antikraak op de eerste verdieping van (...) [verpleeghuis] hebben verbleven niet maakt dat dat deel van (...) [verpleeghuis] als woonruimten moet worden aangemerkt. Antikraakverblijf is tijdelijk en slechts bedoeld om een periode te overbruggen tussen twee bestemmingen van een pand of tussen een bestemming en verbouw of sloop van een pand. Zodanig verblijf bestemt het pand derhalve niet voor bewoning. Ook de eerste verdieping van (...) [verpleeghuis] kan dus niet voorafgaand aan het beoogde short stay gebruik worden aangemerkt als besloten ruimten, die, al dan niet tezamen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt zijn voor bewoning door een huishouden.

De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat het algemeen bestuur zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat een onttrekkingsvergunning is vereist. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:435](#)

JnB2017, 194

ABRS, 15-02-2017, 201603714/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam. Huisvestingswet 30 lid 1 aanhef en onder c, lid 2

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013 1 onder g

HUISVESTINGSWET. Boete wegens het zonder vergunning omzetten van woning van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte. Het ontbreken van een aparte definitie van het begrip "huishouden" in de Huisvestingswet heeft niet tot gevolg dat aan dit begrip in die wet geen betekenis toekomt. Het is immers deel van de definitie van het begrip "zelfstandige woonruimte", en daarmee van belang voor de uitleg van artikel 30, eerste lid, van de Huisvestingswet. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever ervan uitgaat dat bij kamergewijze verhuur van een eengezinswoning de woning als geheel

geen afzonderlijke woonruimte meer vormt. Voor zover [appellante] betoogt dat, zolang een woonruimte een eigen toegang heeft en de mogelijkheid bestaat dat deze door een huishouden wordt bewoond zonder dat dit daarbij afhankelijk is van wezenlijke voorzieningen buiten die woonruimte, het een zelfstandige woonruimte betreft, ongeacht hoe de woonruimte feitelijk wordt gebruikt, faalt dit betoog daarom.

[ECLI:NL:RVS:2017:375](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2017, 195

MK Rechtbank Oost-Brabant, 26-01-2017 (publ. 15-02-2017), SHE 16/1111, SHE 16/1114 en SHE 16/1115

Staatssecretaris van Economische Zaken; Rijksdienst voor Ondernemend Nederland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 1, 5:43

Wetboek van Strafrecht (WvSr) 51 lid 2, lid 3

Meststoffenwet 14 lid 1

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet 53 lid 1

Uitvoeringsregeling Meststoffenwet 57b

MESTSTOFFENWET. Boetes. De aan [persoon 1] opgelegde boetes als respectievelijk medepleger en feitelijk leidinggever zijn gebaseerd op exact dezelfde overtredingen als bedoeld in artikel 5:43 van de Awb. Daaruit volgt dat het verweerder niet vrijstond om aan [persoon 1] in beide hoedanigheden een boete op te leggen. Voor de vraag welke van de twee bestuurlijke boetes voor vernietiging wegens strijd met artikel 5:43 Awb in aanmerking komt zoekt de rechtbank aansluiting bij het strafrechtelijke leerstuk "Samenloop van strafbare feiten" (boek 1, Titel VI, van het WvSr). In dat leerstuk geldt dat, indien een feit onder meer dan één strafbepaling valt, de strafbepaling wordt toegepast waarop de zwaarste straf is gesteld. Hiervan uitgaande en in aanmerking genomen dat het verweerder vrijstaat eiser te beboeten als medepleger of als feitelijk leidinggever, komt de rechtbank tot het oordeel dat in dit geval de laagste boete, te weten de boete voor het medeplegen, vernietigd dient te worden.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:359](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 196

ABRS, 15-02-2017, 201601777/1/A1

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (lees: de directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen; het CBR).

Reglement Rijbewijzen 101, 102, 103

Regeling eisen geschiktheid 2000 1, 2

Bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000 Hoofdstuk 7 Neurologische aandoeningen

WEGENVERKEERSWET 1994. Uit paragraaf 7.4.1 van de bijlage bij de Regeling kan niet worden afgeleid dat deze paragraaf zo moet worden uitgelegd dat bij de beoordeling of sprake is van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis, dient te worden betrokken in hoeverre de beperkingen kunnen worden gecorrigeerd door het aanbrengen van aanpassingen in het motorrijtuig. Nu reeds bij een vermoeden van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis een rijtest is vereist, is gelet op de strekking van de Regeling en de daarbij behorende bijlage een dergelijke rijtest ook vereist als de aanwezigheid van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis een vaststaand feit is, zoals het geval is bij [appellante]. Het CBR heeft terecht een verklaring van geschiktheid afgegeven voor maximaal drie jaar. Die termijn is wettelijk bepaald in paragraaf 7.4.1 van de Regeling.

(...) verklaring van geschiktheid afgegeven voor drie jaar.

(...) Vast staat dat [appellante] een neurologische aandoening heeft als bedoeld in paragraaf 7.4.1 van de bijlage bij de Regeling.

(...) De rechtbank heeft terecht overwogen dat het CBR gelet op de beschikbare medische informatie terecht heeft geconcludeerd dat de beperkingen die [appellante] als gevolg van multiple sclerose heeft een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis vormen als bedoeld in paragraaf 7.4.1.

Dat [appellante] wel geschikt is tot het besturen van een aan haar beperkingen aangepast motorrijtuig, zodat zij haar benen niet hoeft te gebruiken, laat onverlet dat het functieverlies in het gebruik van haar benen op zichzelf met de rijgeschiktheid interfereert. Anders dan [appellante] stelt, kan uit paragraaf 7.4.1 van de bijlage bij de Regeling voorts niet worden afgeleid dat deze paragraaf zo moet worden uitgelegd dat bij de beoordeling of sprake is van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis, dient te worden betrokken in hoeverre de beperkingen kunnen worden gecorrigeerd door het aanbrengen van aanpassingen in het motorrijtuig. Deze bepaling biedt het CBR geen ruimte om in geval van aanwezigheid van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis te beoordelen of de aanvrager al dan niet met aanpassingen in zijn motorrijtuig geschikt kan worden geacht voor een rijbewijs van groep 1 voor een termijn van maximaal vijf jaar. (Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 8 oktober 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3662](#) rechtsoverweging 2.2, en 23 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1050](#), rechtsoverweging 5.1.) Dat een aangepast motorrijtuig volgens [appellante] ook een motorrijtuig is als bedoeld in de Regeling, wat daar ook van zij, leidt gezien het vorenstaande niet tot een ander oordeel.

Weliswaar is zoals [appellante] terecht stelt in paragraaf 7.4.1 slechts opgenomen dat een rijtest is vereist bij een vermoeden van een met de rijgeschiktheid interfererende

functiestoornis, maar dat betekent anders dan [appellante] betoogt niet dat in haar geval geen rijtest behoeft te worden gedaan. Nu reeds bij een vermoeden van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis een rijtest is vereist, is gelet op de strekking van de Regeling en de daarbij behorende bijlage een dergelijke rijtest naar het oordeel van de Afdeling ook vereist als de aanwezigheid van een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis een vaststaand feit is, zoals het geval is bij [appellante]. Daarbij is van belang, zoals de rechtbank ook heeft overwogen, dat de rijtest tot doel had om te beoordelen of [appellante], bij wie sprake is van een progressieve neurologische aandoening, thans nog rijgeschikt kan worden geacht. Tevens worden bij de rijtest de in het verleden gehanteerde coderingen opnieuw beoordeeld en bezien of aanvullende beperkingen nodig zijn. Van dat laatste is gebleken, omdat eerst bij het besluit van 6 mei 2015 de beperkende code 20.07 (max. bedieningskracht bedrijfsrem 200 Newton) is opgelegd. Dat de functie van haar benen tijdens de rijtest niet is getest, is een gevolg van het feit dat zij sinds 1991 uitsluitend gebruik maakt van handbediening van het voertuig.

Nu vast staat dat [appellante] een met de rijgeschiktheid interfererende functiestoornis heeft en voorts meerdere coderingen aan haar rijbevoegdheid zijn verbonden, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het CBR terecht aan [appellante] deelname aan een rijtest heeft opgelegd. Omdat [appellante] die rijtest tot een positief resultaat heeft gebracht, heeft de rechtbank voorts terecht overwogen dat het CBR terecht een verklaring van geschiktheid heeft afgegeven voor maximaal drie jaar. Die termijn is wettelijk bepaald in paragraaf 7.4.1 van de Regeling. De Regeling laat geen ruimte om per geval rekening te houden met individuele belangen, zodat het CBR, ondanks de positieve medische adviezen, geen mogelijkheid had [appellante] geschikt te verklaren voor een termijn van vijf jaar. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:376](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 197

MK Rechtbank Amsterdam, 27-07-2016 (publ. 16-02-2017), AMS 15/4034

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1 aanhef en onder a en b, 16

Politiewet 2012 3, 4

Wet wapens en munitie (Wwm) 7 lid 1 aanhef en onder a

Regeling wapens en munitie (Rwm) 48

Circulaire Wapens en Munitie 2015 (Circulaire) 1.4.4.1

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Het verwerken van gegevens betreffende de gezondheid in het kader van het beslissen op een aanvraag om verlof tot het voorhanden hebben van vuurwapens en munitie, kan niet worden geschaard onder de in artikel 3 van de Politiewet 2012 bedoelde hoofdtaak van de politie. De uitzondering van artikel 2, tweede lid, onder c, van de Wbp is dus

niet op een dergelijke aanvraag van toepassing. Dit betekent dat de verwerking van persoonsgegevens betreffende de gezondheid zoals gevraagd in het C5-formulier valt onder de bescherming van de Wbp en daarmee in beginsel op grond van artikel 16 van de Wbp verboden is.

[ECLI:NL:RBAMS:2016:9224](https://ecli.nl/rbams/2016/9224)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2017, 198

MK Rechtbank Gelderland, 24-01-2017 (publ. 16-02-2017), AWB 14/3743 en 14/3773 college van burgemeester en wethouders van de gemeente Buren te Maurik, verweerder. Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.50 lid 2, 151, 1.65 Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling) 2 lid 1, 5 Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen (Besluit) 2 lid 1 aanhef en onder b **WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN.**

Aanwijzingsbesluit beëindigen overtredingen. Uit het wettelijk kader volgt dat alle in artikel 2 van de Regeling genoemde risico's in de risico-inventarisatie benoemd moeten worden. Indien in de inventarisatie een risico wordt uitgesloten, dat op grond van deze wettelijke voorschriften benoemd dient te worden, zonder dat inzichtelijk is gemaakt waarom dat risico zich niet kan voordoen, is sprake van een overtreding.

Uit artikel 1.51 van de Wkcp, artikel 2, eerste lid, sub a, van het Besluit en artikel 2, eerste lid, van de Regeling volgt voldoende wat onder een volledige en complete risico-inventarisatie wordt verstaan. Dit neemt niet weg dat per kindercentrum kan verschillen wat een volledige en complete risico-inventarisatie is, nu dat onder meer afhankelijk is van de feitelijke situatie in het betreffende kindercentrum.

Uit artikel 5 van de Regeling, zoals dat destijds luidde, en de bijbehorende Toelichting, volgt dat kinderopvang in beginsel plaatsvindt in vaste groepen met vaste beroepskrachten. Hieruit volgt echter niet dat reeds sprake is van een overtreding ingeval geen vaste beroepskracht aanwezig is en geen sprake is overmacht. De Regeling laat opvang door een invalkracht toe bij ziekte, verlof en vakantie.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:380](https://ecli.nl/rbgel/2017/380)

JnB2017, 199

MK Rechtbank Gelderland, 24-01-2017 (publ. 16-02-2017), AWB 14/8967

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:48 lid 1

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.50 lid 3, 1.72 lid 1, 1.80 **WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Boete.**

Nu het inspectierapport de vereiste gegevens van artikel 5:48, tweede lid, van de Awb bevat heeft verweerder het inspectierapport terecht kunnen aanmerken als boeterapport. Er is geen rechtsregel die zich hiertegen verzet.

Op het moment van de inspectie verkeerde het onderzoek in de toezichtsfase en van een (concreet) voornemen om een bestraffende sanctie op te leggen, ofwel een 'criminal charge', was geen sprake. Eiseres kan geen succesvol beroep doen op het, mede in artikel 6 van het EVRM besloten liggende, nemo tenetur-beginsel.

In deze toezichtsfase was artikel 5:10 van de Awb derhalve nog niet van toepassing. Van onrechtmatig verkregen bewijs is derhalve geen sprake. Nu eiseres houder is van het kindercentrum is eiseres reeds hierom overtreder. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de Slavenburg-criteria niet op onderhavige zaak van toepassing zijn.

Uit artikel 1.50 van de Wkkp volgt niet alleen dat de houder en personen werkzaam bij de onderneming in het bezit moeten zijn van een VOG, maar ook dat die VOG geldig en passend moet zijn.

Uit de omstandigheid dat eiseres het nodig heeft geacht dat de klusjesman over een VOG beschikt, volgt de intentie van eiseres om de klusjesman met enige regelmaat in te zetten. De rechtbank is op grond van het voorgaande van oordeel dat voor de klusjesman in dit geval een VOG was vereist.

Geen matiging boete.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:383](https://ecli.nl/RGBEL:2017:383)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Luchtvaart

JnB2017, 200

ABRS, 15-02-2017, 201400253/1/A3

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu.

Verordening (EG) nr. 261/2004 (PB 2004 L 46; hierna: de Verordening) 5 lid 1 onder c, 7, 15

Wet Luchtvaart 11.15 lid 1 aanhef en onder b onderdeel 1°, 11.16 lid 1 aanhef en onder e onderdeel 1

WET LUCHTVAART. De Afdeling ziet geen aanleiding om thans anders te oordelen over de bevoegdheid van de staatssecretaris dan zij heeft gedaan in de uitspraken van 22 juni 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:1732](https://ecli.nl/RVS:2016:1732) en [ECLI:NL:RVS:2016:1733](https://ecli.nl/RVS:2016:1733). In lijn met die uitspraken is de Afdeling daarom van oordeel dat de staatssecretaris op de in de Wet luchtvaart voorziene grondslag niet bevoegd is om in elk individueel geval afzonderlijk op verzoek van een of meer passagiers handhavend op te treden om te bewerkstelligen dat een luchtvaartmaatschappij aan ieder van hen de compensatie als bedoeld in de artikelen 5 en 7 van de Verordening betaalt.

[ECLI:NL:RVS:2017:422](https://ecli.nl/RVS:2017:422)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 201

MK ABRS, 15-02-2017, 201604316/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Wet openbaarheid van bestuur 1 aanhef en onder a, 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Hoewel gegevens over de bezoekersaantallen te vinden zijn in de database, is het aantal unieke bezoekers van de website niet in - elektronische - documenten neergelegd. Dat zijn geen gegevens die door middel van een schermafdruk kunnen worden verstrekt. Om tot een weergave van unieke bezoekers te komen, dient het college gegevens te verzamelen en te bewerken. Naar het oordeel van de Afdeling is alsdan sprake van het vervaardigen van een document.

[ECLI:NL:RVS:2017:414](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 202

MK ABRS, 10-02-2017, 201603090/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. besluit nr. 1/80 13

Aanvullend Protocol 59

Richtlijn 2004/38/EG 35

REGULIER. Voor intrekking van een verblijfsvergunning van een Turkse vreemdeling met terugwerkende kracht vanwege frauduleus handelen is geen strafrechtelijke veroordeling vereist. Geen strijd met de standstillbepaling.

De rechtsvraag of het niet met terugwerkende kracht intrekken van een verblijfsvergunning van een Turkse vreemdeling er, in strijd met artikel 59 van het Aanvullend Protocol, toe zou leiden dat die vreemdeling gunstiger wordt behandeld dan een Unieburger bij wie achteraf wordt vastgesteld dat hij geen rechtmatig verblijf heeft gehad, omdat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt of gegevens heeft achtergehouden, heeft de Afdeling bij uitspraak van 9 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3293](#), bevestigend beantwoord. In aanvulling daarop overweegt de Afdeling het volgende. [...] In punt 28 van het arrest van 5 juni 1997, Kol, [ECLI:EU:C:1997:280](#), (hierna: het arrest Kol) heeft het Hof overwogen dat is uitgesloten dat de uitoefening van arbeid met een verblijfsvergunning die is afgegeven op grond van een frauduleuze handeling die tot een veroordeling heeft geleid, rechten ten gunste van de Turkse werknemer kan doen ontstaan of een gewettigd vertrouwen zijnerzijds kan rechtvaardigen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA2845](#)), houdt

de door het Hof in het arrest Kol geformuleerde regel niet in dat voor het tegenwerpen van een frauduleuze handeling aan een Turkse werknemer die zich beroept op artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80, steeds een strafrechtelijke veroordeling wegens een dergelijke handeling is vereist. Zoals de Afdeling eveneens in voormelde uitspraak van 5 juni 2013 heeft overwogen doet het nadien door het Hof gewezen arrest Gülbahce [van 8 november 2012, [ECLI:EU:C:2012:695](#)] aan het voorgaande geen afbreuk. Dat arrest is gebaseerd op de in het arrest Kol geformuleerde regel. Bovendien betrof het in de zaak die tot het arrest Gülbahce heeft geleid, een Turkse werknemer die zich in het geheel niet schuldig had gemaakt aan enig frauduleus handelen, zodat die regel reeds om die reden niet van toepassing was. Nu uit de jurisprudentie van het Hof niet valt af te leiden dat voor het tegenwerpen van een frauduleuze handeling aan een Turkse werknemer een strafrechtelijke veroordeling is vereist, betoogt de vreemdeling tevergeefs dat gelet op die jurisprudentie voor Unieburgers een strafrechtelijke veroordeling is vereist bij de toepassing van artikel 35 van de Verblijfsrichtlijn. Reeds hierom doet dit betoog geen afbreuk aan voormelde uitspraak van 9 december 2016. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank niet onderkend dat de intrekking van de verblijfsvergunning van de vreemdeling met terugwerkende kracht tot 4 oktober 2012 niet in strijd is met de standstillbepaling.

[ECLI:NL:RVS:2017:361](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 203

MK ABRS, 10-02-2017, 201605330/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. EVRM 3

ASIEL. Medisch steunbewijs. Het overgelegde IMMO-rapport vormt geen sterke aanwijzing in de zin van het arrest R.C. tegen Zweden nu de staatssecretaris de kern van het asielrelaas deugdelijk gemotiveerd ongeloofwaardig heeft geacht.

Uit de uitspraken van 25 augustus 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3262](#) en

[ECLI:NL:RVS:2014:3271](#), volgt dat de staatssecretaris, als een vreemdeling ter staving van zijn asielrelaas een iMMO-rapport overlegt, gehouden is dat rapport uitdrukkelijk te relateren aan zijn standpunt over het deel van het asielrelaas dat die vreemdeling met dit rapport beoogt te staven. Daarbij moet de staatssecretaris zich concentreren op de kern van het asielrelaas, daaronder begrepen de reden van het vertrek, en de geloofwaardigheid van de gestelde aanleiding voor de gestelde mishandeling of marteling waarop dat iMMO-rapport betrekking heeft en in zijn standpunt, naast de algemene veiligheidssituatie in het desbetreffende land, betrekken of die vreemdeling dit deel van het asielrelaas overigens heeft gestaafd. [...] Naar aanleiding van het iMMO-rapport heeft de staatssecretaris het besluit van 15 juli 2015 aangevuld. In die aanvulling heeft de staatssecretaris het IMMO-rapport uitdrukkelijk gerelateerd aan zijn standpunt over de kern van het asielrelaas [...]. Met de hiervoor [...] weergegeven motivering over bevreesdheidwekkende verklaringen van de vreemdeling die, naar de staatssecretaris

deugdelijk heeft gemotiveerd, een cruciaal onderdeel vormen van het asielrelaas, heeft de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de gestelde aanleiding voor de gestelde problemen ongeloofwaardig is. Voorts heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling er met de in beroep ingebrachte documenten niet in is geslaagd dit deel van het asielrelaas te staven. Nu de staatssecretaris aldus de kern van het asielrelaas deugdelijk gemotiveerd ongeloofwaardig heeft geacht, heeft hij zich terecht op het standpunt gesteld dat het iMMO-rapport geen sterke aanwijzing vormt in de zin van het arrest R.C. tegen Zweden [EHRM van 9 maart 2010, [ECLI:CE:ECHR:2010:0309JUD004182707](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2010/0309jud004182707)] en heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet ten onrechte heeft afgezien van een nadere beoordeling van het verband tussen de medische en psychische klachten van de vreemdeling en zijn stellingen over de oorzaak daarvan. De staatssecretaris heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het iMMO-rapport niet noopte tot een andersluidend geloofwaardigheidsoordeel.

[ECLI:NL:RVS:2017:362](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/362)

JnB2017, 204

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 08-02-2017, AWB 16/22432

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

Vw 2000 64

ASIEL. 3 EVRM. Uit het arrest Paposhvili v. België volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook in gevallen waarin iemand niet binnen korte tijd komt te overlijden onder omstandigheden sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM.

Eiser heeft een aanvraag om toepassing van artikel 64 Vw ingediend. De rechtbank overweegt allereerst dat partijen het er over eens zijn dat eiser lijdt aan idiopathische pulmonale arteriële hypertensie en dat dit een zeer ernstige, ongeneselijke, ziekte is. Tevens zijn partijen het er over eens dat de prognose, zowel met als zonder behandeling, zeer slecht is. De gemiddelde levensverwachting na het stellen van de diagnose is 2,8 jaar. [...] Uit deze brief [van het VieCuri Medisch Centrum te Venlo] maakt de rechtbank op dat de diagnose van eiser is gesteld rond 13 april 2015, derhalve inmiddels ongeveer 1 jaar en 10 maanden geleden. Hiervan uitgaande zou de gemiddelde levensverwachting van eiser (zowel met als zonder behandeling) inmiddels aanzienlijk zijn gedaald, maar ligt het nog niet in de verwachting dat eiser binnen drie maanden zal komen te overlijden. Verweerder heeft derhalve in zoverre terecht geconcludeerd dat er geen sprake is van een medische noodsituatie zoals gedefinieerd in de Vc 2000. [...]

Met betrekking tot het beroep op artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge de tot voor kort bestaande lijn in de jurisprudentie van het EHRM was één van de voorwaarden voor een geslaagd beroep op schending van artikel 3 van het EVRM in gevallen als het onderhavige, dat de vreemdeling in ieder geval ongeneselijk ziek en in feite terminaal moest zijn. Het Hof spreekt in die jurisprudentie van "a real risk of dying". In het arrest Paposhvili v. België [EHRM, 13 december 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2016/1213jud004173810)] heeft het EHRM echter een andere lijn

ingezet. In dit arrest geeft het Hof eerst een samenvatting van de bestaande jurisprudentie inzake artikel 3 van het EVRM in relatie tot gevolgen die kunnen ontstaan bij uitzetting van zieke vreemdelingen. In rechtsoverweging 181 overweegt het Hof op grond van de gegeven samenvatting vervolgens dat de bestaande jurisprudentie, waarbij alleen sprake kon zijn van strijd met artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vreemdelingen die "close to death" waren, aan de vreemdeling die ernstig ziek, maar wiens toestand minder kritiek is, het recht heeft ontzegd van de bescherming van artikel 3 van het EVRM. In rechtsoverweging 182 overweegt het Hof vervolgens dat in het licht van het voorgaande - en in gedachte houdend dat het EVRM zo uitgelegd dient te worden dat de hierin opgenomen rechten ook effectief, en niet slechts theoretisch zijn - dat de bestaande lijn opheldering behoeft. In rechtsoverweging 183 geeft het Hof deze opheldering. Het Hof overweegt hier als volgt:

"The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgement in N. v. the United Kingdom which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy."

Uit bovenstaande rechtsoverweging van het EHRM volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook in gevallen waarin iemand niet binnen korte tijd komt te overlijden onder omstandigheden sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM. Anders dan verweerder stelt betekent dit voor de onderhavige zaak dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn enkel en alleen vanwege het feit dat geen sprake is van een medische noodsituatie. Het bestreden besluit is in zoverre dan ook onvoldoende gemotiveerd en onzorgvuldig voorbereid.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1200](https://www.eclis.nl/rdha/2017/1200)

JnB2017, 205

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 22-12-2016 (publ. 16-02-2017), AWB 16/1407

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Vw 2000

Awb 3:46

ASIEL. Beoordeling geloofwaardigheid gestelde homoseksuele geaardheid. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt op welke vragen en antwoorden van eiser het zwaartepunt ligt en hoe hij de door eiser gegeven antwoorden heeft gewaardeerd en onderling gewogen. Uitgangspunt dat eiser een interne worsteling moet hebben doorgemaakt omdat hij afkomstig is uit een land waarin homoseksualiteit niet wordt geaccepteerd, kan niet worden gebaseerd op de Werkinstructie 2015/9.

Hoewel uit de Werkinstructie 2015/9 blijkt hoe verweerder de beoordeling van de geloofwaardigheid van een gestelde homoseksuele geaardheid in het algemeen pleegt te

verrichten, voert eiser terecht aan dat verweerder in het bestreden besluit niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe hij in de concrete zaak van eiser aan de hand van de uitkomsten van zijn onderzoek de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde homoseksuele gerichtheid naar aanleiding van zijn verklaringen heeft verricht. Verweerder heeft met name niet inzichtelijk gemaakt op welke vragen en antwoorden van eiser het zwaartepunt ligt en hoe hij de door eiser gegeven antwoorden heeft gewaardeerd en onderling gewogen. Anders dan verweerder stelt, blijkt uit de motivering in het bestreden besluit niet dat het zwaartepunt van zijn beoordeling heeft gelegen op de antwoorden op vragen over de bewustwording en acceptatie van eiser van zijn gestelde seksuele gerichtheid en wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend. Bij het ontbreken van een dergelijke weging in het bestreden besluit, kan de rechter niet effectief toetsen of verweerder een deugdelijk gemotiveerd besluit heeft genomen over de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde seksuele gerichtheid. [...]

Zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, heeft hij verondersteld dat eiser, vanwege het feit dat hij afkomstig is uit een land waarin homoseksualiteit niet wordt geaccepteerd, een interne worsteling moet hebben doorgemaakt alvorens hij zijn seksuele geaardheid voor zichzelf zou hebben geaccepteerd. Dat uitgangspunt kan echter, anders dan verweerder heeft betoogd, niet worden gebaseerd op de Werkinstructie 2015/9. Integendeel, uit de Werkinstructie blijkt juist dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele gerichtheid niet als uitgangspunt hanteert dat er in alle gevallen een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat de vreemdeling zijn LHBT-gerichtheid heeft geaccepteerd. Wel mag worden verwacht dat bij een vreemdeling, zoals eiser, die afkomstig is uit een land waar men LHBT-gerichtheid niet accepteert, sprake zal zijn van een proces van bewustwording. Daarbij zal de vreemdeling zich onder andere voor de vraag gesteld zien wat het betekent om anders te zijn dan de maatschappij verwacht of verlangt. De vraag of een vreemdeling zijn homoseksuele gevoelens voor zich zelf heeft geaccepteerd, moet daarom worden onderscheiden van de vraag op welke wijze de vreemdeling met zijn geaardheid is omgegaan ten opzichte van de buitenwereld en de maatschappij en het proces dat hij daarbij heeft doorgemaakt. Aan de verklaringen van eiser in dat verband heeft verweerder in zijn beoordeling ten onrechte geen gewicht toegekend, door eenzijdig te nadruk te leggen op het ontbreken van een interne worsteling ten aanzien van de zelfacceptatie van zijn homoseksuele geaardheid.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16792](#)

[Naar inhoudsopgave](#)